

NØVN Í VIKUNI

Telefon 341800 - Fax 341801 - Fartelefon 216135
e-mail: maggi@sosialurin.fo

Á hesum síðum bera vit tíðindi um merkisdagar, so sum rundar
føðingardagar, brúðleyps dagar, starvssetanir o.t.

Prógv

13. desember 2005 fekk Allan Weihe, Tórshavn, prógv
sum byggifrøðingur á Københavns Erhvervsakademi.

Tøkk

Hjartans tøkk til tykkum, sum gleddu
okkum á gullbrúðleypsdegnum 4. des.

Tøkk fyri gávur, blómur og fjarrit.

Ein serlig tøkk til øll tykkum,
sum hjálptu til.

Vit ynskja øllum eini gleðilig jól og
Guds signing í tí nýggja árinum.

Bestu heilsanir

Karla og Elias Olsen, Rituvík

Tøkk

Hjartans tøkk til tykkum øll fyri sýnda samkenslu
tá elskaði maður, pápi, sonur, bróðir, svágur, verpápi
og versonur

Dánjal Sjúrður Ennistíg
Klaksvík

andaðist og varð jarðaður.

Tøkk til Terja og Siggju, sum sótu hjá mær ta náttina.

Tøkk til tykkum, sum vitjaðu, ringdu,
sendu brævheilsanir og gávur til mín.

Tøkk til Poul Færø, Símun Absalonsen, Eyðun Elttør
og Heina á Marknagili fyri troystarrík orð í kapellinum,
Betsda og á grøvini.

Tøkk til Eyðfinn Reyðberg og Jákup Mikkelsen fyri bøn.

Tøkk til Britu á Váli og Torkil Mørkøre
fyri vakran sang og spæl.

Tøkk til berarar. Tøkk til Jonu Nielsen og Ester
Mikkelsen fyri hjálp og umsorgan. Tøkk til tykkum øll,
sum bakaðu og hjálptu til við ervinum.

Tøkk fyri blómur, kransar og peningagávur til børnini.

Hjartans tøkk øll somul, sum á ymiskan hátt
mintust hann og fylgdu honum til hansara
seinasta hvíldarstað her á fold.

Má Harrin signa tykkum øll.

Familjunnar vegna

Marjun, Sólvá og Magnus

Minningarorð um Dánjal S. Ennistíg

10. juni 1956 - 30. oktober 2005

Góði Flokklærari!

Tað er ikki lætt at seta seg niður at
skriva minningarorð um teg. Hetta
er alt ov tíðliga og óveruligt fyri okk-
um. Sjálvt um tú ikki longur vart ein
partur av okkara gerandisdegi, so
hefur tú altíð á ein ella annan hátt
fylgt okkum.

Tú vart flokklærari hjá okkum øll
árin í fólkaskúlanum, og er hetta
fyrstu ferð, at vit eru saman aftur
síðani 10. flokk. Hvør skuldi trúð, at
tað skuldi verða tín jarðarferð, sum
savnaði okkum hesuferð.

Men tað hevur altíð verið tín leik-
lutur; hetta at fáa okkum næmingar
at savnast. Vit vóru ein buldraligur
og stórir flokkur, og mangan vóru
lærararnir við at gerast svakir av
okkara larmi og fjasi. Men tú hevði
breiðan rygg, og dugdi at taka alt
grenjið fyri okkum. Tú skilti okkum,
bæði sum børn og ungdom, og tú
fekst okkum aftur á beina kós.

Eingin kann seta spurnartekin við
alla fakligu vitanina, tú hevur givið
okkum. Í dag eru vit farin víðari í
hvør sína ætt, men barlastuna til
at læra fingur vit frá tær. Hetta er
nakað, ið ein góður lærari eigur at
geva sínum næmingum.

Men tú vart so nógv meira enn
bara ein góður lærari. Tú vart sum
ein eyka babba; ein vegleiðari og ein
fyrirmynd. Vit vistu, at vit altíð kundi
koma til tín - eisini aftaná vanligu
skúlatíð. Tú vísti umsorgan og áhuga
fyri okkum sum menniskju, og tú
lærði okkum at verða góð við hvønn
annan.

Næstrakærleiki var tín stóri egin-
leiki, og hetta gavst tú víðari til okk-
um.

Vit minnst allar túrarnar, tú skip-
aði fyri. Dagarnir í Hattarvík og á
Kirkju góvu eitt serstakt samanhald
í flokkinum. Vit vóru 12-13 ára gom-
ul, og tú hevði títt strið við at fáa
onkran lærara at koma við tær. Men
tað gekk, og um kveldið kókaði tú
pylsir til okkum. At maturin ikki
gagnaðist okkum so øgiliga væl er
ein onnur søga. Tað munnu vera fá,
ið dáma kaldar og ráar pylsur.

Næturnar vóru eisini stuttligar.
Vit høvdu sníkt okkum upp mitt um
náttina, og royndu at goyma okkum
fyri tær. Men tú vart ein stórir mað-
ur, og trappurnar gamlar og slitnar.
So tær knirkaðu og brakaðu, tá tú
listiliga kom upp á loftið og ætlaði
at skelda.

Onkuntíð kundi tú gerast ræðuliga
illur og skelda nógv - men tá hevur
orsøkin eisini verið góð. Tað var ikki
altíð lætt at hava tamarhald á okk-
um, og í dag minnst vit teg fyri títt
tolsemi, tín kærleika og tína serligu
umsorgan.

Tú setti punktum á okkara tíð í
fólkaskúlanum við eini rimmar
danmarksferð. Eingin lærari vildi
koma við okkum, men tað helt
ikki tær aftur og vit fóru avstað við
bara einum lærara. Tú hevði álit á
okkum tannáringum, og vit sloppu
at stuttleika okkum sum tannáringar
nú einaferð gera. Tann ferðin verður
ongantið gloymd.

Nøkur ár eru farin síðani fólka-

skúlan, og vit eru øll farin í hvør
sína ætt. Upprunin er tó tann sami,
og har liggur tín stóri leiklutur væl
goymdur í okkara hjørtum. Vit
siggja tað eisini, tá vit hitta hvønn
annan. Skrivningarlagið hjá okkum
líkist, og tosingarlagið er jaligt
og ber brá av góðum kunnleika í
føroysku mállærni. Hetta legði tú
sum lærari stóran dent á. Vit skuldu
duga at tosa og skrivað rætt føroyskt,
og handskriftin skuldi verða vøkur
og góð at lesa.

Góðu minnini eftir teg eru ótelj-
andi, og trupult er at seta orð á týdn-
ingin, tú hevur havt fyri okkum.

Óg hóast tú ikki longur ert her, so
liggja minnini væl vard í hjørtum
okkara.

Tankarnir leita sær eisini til Magn-
us, Sólvu, Marjun og foreldur tíni,
sum nú mugu liva víðari uttan teg;
má Jesus Pápin seta einglar sínar hjá
tykkum og styrkja tykkum í sorg og
sakni tykkara.

Hvíl í friði, Góði Dánjal...

Árgangur 1988-1998
Skúlin við Ósánnu:

Annika, Frida, Jórún, Sóley,
Súsanna, Jóhanna Kristina, Katrin
A., Katrin P., Lillian, Heidi, Rósa,
Durita, Ragnhild, Anker, Rógvi
S., Rógvi Ø., Byrger, Joen David,
Helgi, Kim, Martin, Torbjørn,
John og Dávur.